

Országos Rendőrfőkapitány

Papp Károly r. altábornagy

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni
panasz elbírálása

Ügyintéző:

Tel:

E-mail:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **Panaszos** által benyújtott panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

elutasítom.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata közvetlenül kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. (A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 330. § (2) bekezdése; Ket. 109. § (1) bekezdés a) pontja).

A határozatot kapják:

- 1) panaszos
- 2) Független Rendészeti Panasztestület
- 3) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos elektronikus úton terjesztette elő beadványát a Panasztestület címére, a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel szemben, amelyet kelt beadványában aláírásával megerősített.

A panaszos a rendőri intézkedés előzményeként előadta, hogy édesanyja másfél éve meghalt azóta nagyszülei gondozását a húgával együtt látják el. A nagymama 85 éves idős kori leukémiában szenved, nagyot hall, de szellemileg ép, a nagypapa 90 éves szellemileg ugyancsak teljesen ép.

A nagymamát *-n beutalták a kórházba szívkeringési elégedetlenséggel, valamint tüdő és végtagvizesezés miatt, ahonnan 4 nap után hazaengedték. A nagymama elmondása szerint a kórházban az egyik ápoló olyan erővel lökte meg, hogy azóta mellkasi fájdalmai vannak. Ezen fájdalom miatt vitte a panaszos a nagymamát a Rendelőintézetbe és a nagypapát, mint kísérőt. A baleseti sebészen fogadta az ügyeletes orvos, megvizsgálta, röntgenfelvételt készítettek, amelyen sem törés, sem repedés nem volt kimutatható, de tüdővízenyő igen.

Az ellátó orvos a lelet láttán úgy nyilatkozott, hogy ebben az állapotban nem engedheti haza a nagymamát, beutalta a kórházba. A nagymama ezt meghallva hevesen tiltakozott, mert semmiképpen nem akart visszamenni a kórházba. A nagymamát sem megnyugtani, sem meggyőzni nem sikerült arról, hogy kórházba kell vonulnia, mivel a panaszos nem akarta annak felelősségét felvállalni, hogy a beutaló ellenére nem viszi kórházba, ezért az orvos mentős szállítást kért és nem engedte, hogy ezt a nagymama visszautasítsa. Közben a kezelőorvos megkérte a panaszost, hogy a röntgen lelet CD formátumáért menjen a röntgen osztályra, addig a nagypapa bement megnyugtani a feleségét.

A panaszost visszatérve a sebészeti osztályra borzasztó látvány fogadta, a nagypapa kint volt a folyosón és kiabált, hogy engedjék be a feleségéhez. A nagymama hangja pedig a vizsgálóból hallatszott, amint kiabálva mondta, hogy engedjék be a férjét és az unokáját, engedjék ki őt a kezelőből és nem akar kórházba menni.

Időközben megérkezett a panaszos húga is, akinek a nagypapa elmondta, hogy a nagymamát akarata ellenére kórházba akarják vinni, ebben a nagymamával értett egyet, amelyet az orvos előtt megerősített, erre kitessékelték a folyosóra. Közben azt lehetett hallani, hogy a nagymama kiabálása már nem a rendelőből, hanem a gipszelőből hallatszik és a már korábban leírtakat kiabálja folyamatosan. A nagypapa hangosan dörömbölt az ajtón a botjával, hogy engedjék be, a panaszos mind a rendelő, mind a gipszelő ajtaján bekopogott, de őt sem engedték be.

A nagymama kétségbeesett kiáltozását hallva a panaszos a vállával benyomta a gipszelő ajtaját és bement a kezelőbe, őt követte a nagypapa és a húga is. A panaszos állítása szerint a nagymama egyedül volt a helyiségben és csak az ajtó benyomásának zajára jelentek meg az ápolók. Ekkor a panaszos a nagymama által elmondottakat a telefonjával rögzítette. Ezek után kihívták a rendőrséget, négy rendőr érkezett, akik elkérték a helyszínen tartózkodók személyi okmányait és megkérdezték, hogy mi történt. Közben megérkeztek a mentősök, akik el

akarták szállítani a nagymamát, aki ez ellen hevesen tiltakozott, a panaszos és a húga igyekezett őt megnyugtatni.

Miután már elmúlt hét óra a panaszos fel akarta hívni az állapotos feleségét, hogy nem fog időben hazaérkezni a kisfiukhoz, tájékoztatásul elmondta az intézkedő rendőröknek, hogy kit és milyen célból hívott, ekkor közölték vele, hogy nem telefonálhat. A panaszos kérdésére, hogy miért nem telefonálhat azt a választ kapta, mert azzal szabálysértést követ el, további érdeklődésére, hogy milyen szabálysértést valósít meg, nem kapott választ. A panaszos a rendőri felszólítás ellenére használta a telefonját, amikor négy rendőr rávetette magát és hátrabilincseltek a kezét a családtagok jelenlétében. Megszégyenítő módon a rendelőintézet folyosóján és a nyilvános lépcsőházon át kitoloncolták az utcára, ahol beültették egy rendőrautóba és bevitték a kapitányság fogdájába. Az előállítás alatt kérte, hogy hívják fel a feleségét, de ezt nem tették meg, kérte, hogy hívják fel az ügyvéd kollégáját, de ezt sem tették meg. Kérte továbbá, hogy tájékoztassák a nagymama állapotáról, azonban csak a kiengedésekor kapott róla információt.

A fogdában este tíz óra körüli időben megjelent az ügyeletes tiszt, aki a panaszost szabadította. A panaszos kérdezte, hogy gyanúsítás és rabosítás mikor lesz, azt a választ kapta, hogy nem állt fenn a bűncselekmény alapos gyanúja, ezért elengedték. Kérdésére, hogy akkor miért hozták be, azt a választ kapta, mert ellenállt a rendőri intézkedésnek, erre a panaszos úgy reagált, hogy azt neki honnan kellett volna tudnia, hogy intézkedés alá vonták, ezt vele nem közölte senki.

Utóbb a húga arról tájékoztatta, hogy amikor őt előállították utána megjelent a készenléti rendőrség 6 fővel. Végül egy olyan mentőt hívtak, amelyben mentőtiszt is volt és elfogadta a nagymama ellátásra vonatkozó visszautasítási kérelmét, így őt hazaengedték.

A panaszos *-n kelt beadványában aláírásával megerősítette a panaszát, valamint arról tájékoztattott, hogy a hozzátartozói vonatkozásában a velük szemben alkalmazott intézkedések felülvizsgálatát nem kéri.

A beadványban foglaltak alapján a panaszos a rendőri intézkedés kapcsán az alábbiakat sérelmezte:

1. az intézkedési kötelezettséget;
2. a telefon használatának korlátozását;
3. a kényszerítő eszköz használatát „és módját”;
4. az előállítás jogalapját;
5. értesítés elmaradását hozzátartozója és ügyvédje tekintetében;
6. tájékoztatás elmaradását hozzátartozója egészségi állapota kapcsán.

II.

A Panasztestület a sérelmezett rendőri intézkedéssel kapcsolatban kialakított állásfoglalásában megállapította, hogy a rendőri intézkedések érintették a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát, a II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát és a IV. cikkben foglalt személyes szabadsághoz való jogát.

Az ügy mérlegelése alapján a Panasztestület arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentések tartalma szerint a rendőrségnek fennállt az intézkedési kötelezettsége, továbbá indokolt volt a helyszínen maradásuk és az intézkedésük, amíg nem tisztázódott a panaszos nagyanyjának beszámíthatósága, illetve nyilatkozattételi képessége.

A Panasztestület megállapította, hogy fenn állt a kényszerítő eszköz alkalmazhatóságának a jogalapja, ugyanakkor sérült a panaszos emberi méltósághoz való joga, amiért a rendőrök nem tartották be a fokozatosság elvét és azonnal bilincset alkalmaztak a panaszossal szemben.

A Panasztestület álláspontja szerint amennyiben fenn is állt volna az előállítás jogalapja, az előállítás akkor sem felelt meg az arányosság követelményének, így sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

A Panasztestület úgy foglalt állást, hogy a kísérés helyének megválasztása kapcsán a panaszos emberi méltósághoz való jogának megsértése az adott körülmények között nem valósult meg.

A Panasztestület nem tudta rekonstruálni az eseményeket, ezért arra az álláspontra jutott, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme a telefon használatának korlátozása miatt nem megállapítható.

A Panasztestület álláspontja szerint, amikor a rendőrség a panaszos nyilatkozata ellenére nem értesítette a panaszos feleségét, valamint a panaszos nagymamája egészségi állapotára vonatkozó tájékoztatás elmaradása miatt, sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A megvalósult alapjogsértés a Panasztestület megítélése szerint elérte a súlyosság azon fokát, amely indokoltá tette a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

III.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettség keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközök tartalmát vette figyelembe

- a panaszos panaszbeadványa;
- a panaszos beadvány megerősítése;
- panaszos Rendőrkapitányságon előterjesztett panasza;
- jelentés elfogás végrehajtásáról;
- előállításról szóló igazolás;
- nyilatkozat az előállított személy részére hozzátartozója értesítéséről;
- panaszossal szembeni szabálysértési feljelentés;
- Rendőrkapitányság vezetőjének szakmai állásfoglalása;
- tanúkihallgatási jegyzőkönyve;
- Őrsparancsnok által készített parancsnoki kivizsgálás;
- panaszos tanúkihallgatási jegyzőkönyve;
- intézkedő rendőr jelentése;
- rendőri jelentés;
- rendőri jelentés;
- vezetőjének szakmai állásfoglalása.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos előterjesztett panaszában megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során – az intézkedő rendőrök által tett jelentésekben foglalt nyilatkozatokon túl – egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A rendőri intézkedés ellen a panaszos által megfogalmazott sérelmek kapcsán álláspontom a következő:

IV/1. Az intézkedési kötelezettség

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése alapján *„A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”*

Az Rtv. 13. § (1) bekezdés szerint *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerint *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”*

Az Rtv. 20. § (2) bekezdésben foglaltak alapján *„A rendőr az intézkedés megkezdése előtt - ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor - köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.”*

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: szolgálati szabályzat) 8. § (1) bekezdése szerint „*A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.*”

A szolgálati szabályzat 9. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „*A rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett - ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak - szóbeli figyelmeztetést alkalmaz.*”

A panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedést aránytalannak érezte, sérelmezte továbbá, hogy nem közölték vele, hogy intézkedés alá vonták.

Az elfogás végrehajtásáról szóló rendőri jelentés tartalma szerint órákor a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) ügyeletesének utasítása alapján megjelentek a rendőrök a alatti rendelőintézetbe, mert onnan bejelentés érkezett, miszerint egy beteg megtámadta a rendelést tartó orvost.

A helyszínre történő megérkezést követően az intézkedő rendőrök meghallgatták a bejelentőt kezelőorvost, aki elmondta, hogy a panaszos nagymamája, mellkasi panaszokkal érkezett a rendelőbe. A röntgenfelvételek azt mutatták, hogy erősen bevizesedett a tüdeje, amely rövid időn belül súlyosbodhat, ezért közölte vele, hogy mentőt hív és elszállítják a kórházba, majd átkísérték a gipszelőbe. Erre panaszos kiabált, hogy nem akar kórházba menni, mert az életébe fog kerülni. A gipszelőben lévő ápolóknak nem sikerült megnyugtatni a nagymamát, ezért átment a kezelőbe, hogy segítsen lenyugtatni a jajveszékkelő asszonyt, ekkor történt, hogy egy recsenéssel kinyílt a vizsgáló ajtaja, amelyet a panaszos befeszített úgy, hogy az ajtó zárszerkezete szétesett. A panaszos kérdőre vonta a kórházi személyzetet, hogy miért nem engedik be őt és mit csinálnak a nagymamájával, ekkor a kezelőorvos közölte a panaszossal, hogy a nagymamája súlyos életveszélyes állapota miatt mentővel kórházba kell szállítani, ezt teljesen elutasított a panaszos és közölte, hogy a nagymamája haza akar menni és lemond a további kezeléstről, valamint az erről szóló nyilatkozatot is aláírja.

a kezelőorvos azonban úgy ítélte meg, hogy a nagymamának zavart a viselkedése, így nem dönthet tisztán a kezeléssel kapcsolatban, mivel a családtagok tiltakozásukat fejezték ki a kórházba szállítással kapcsolatban, ezért kért rendőri segítséget. Elmondása szerint a rendőrség kiérkezéséig a családtagok végig nagyon ingerültek voltak, de nem fenyegetőztek, a nagypapa a váróteremben tartózkodott.

Meghallgatták a nagymamát is a helyszínen, aki elmondta, hogy nem akar kórházba menni, mert ott csak bántalmazták, lemond a további kezelésekről és bármit aláír csak haza mehessen.

Meghallgatása során a nagypapa elmondta, hogy hallotta a felesége kiabálását, ezért a rendelő ajtaján kopogott a botjával, mert megijedt, nem tudta mi történik bent. Az ajtót senki nem nyitotta ki és nem is tájékoztatták, hogy miért kiabál bent a felesége. Ekkor érkezett meg a feldúlt panaszos, akinek a kopogására szintén nem nyitottak ajtót, ekkor a panaszos vállal belökte a gipszelő ajtót, amin keresztül bementek és kérdőre vonták az orvost, hogy miért nem nyitott ajtót.

Ezek után meghallgatták a panaszost, aki elmondta, hogy megijedt, mert a nagymamája a gipszelő helyiségben jajveszékelt, mivel a kopogtatásra senki nem nyitott ajtót, ezért a vállával benyomta a gipszelő ajtaját és elismerte az ajtó zárszerkezetének megrongálását is. Hevesen tiltakozott amikor megtudta, hogy a nagymamáját akarata ellenére akarják kórházba szállítani.

Ekkor a rendelőbe megérkezett a mentőápoló, aki úgy látta, hogy az említett személy nincs zavart állapotban és döntést tud hozni az állapotával kapcsolatban, ezért a helyszínre kért egy mentőtisztet.

A rendőri jelentés tartalma szerint az intézkedés során mind a panaszos, mind a családtagok rendkívül feszültek voltak, a kezelőorvos utasításait sem követték. A panaszos valószínűsíthetően a körülmények miatt, de nagyon ingerülten kiabálva beszélt folyamatosan zavarva ezzel a rendelés menetét. A panaszos azt ismételte, hogy a nagymamája nem zavart, beszámítható, majd ő eldönti, hogy kórházba akar-e menni, továbbá kijelentette, hogy nem fogja engedni, hogy elvigyék akarata ellenére.

A rendőri jelentések szerint a panaszost a helyszínen igazoltatták, ezzel rendőri intézkedés alá vonták, amely tartama alatt a helyszínen történő meghallgatása során elismerte, hogy a gipszelő ajtaját vállal benyomta és az ajtó zárban ennek hatására bekövetkezett rongálást ő okozta, ez ellentmond azon panaszosi állításnak miszerint nem tudott arról, hogy intézkedés alá vonták.

A rendőri intézkedés vonatkozásában annak aránytalansága nem volt megállapítható, a végrehajtott intézkedés okszerű és szabályszerű volt.

Megállapítható, hogy – a jogszabályi előírásoknak megfelelően – a rendőrség intézkedési kötelezettsége a bejelentés alapján fennállt. A helyszínen a feladatuk az volt, hogy intézkedjenek, valamint, hogy biztosítsák az egészségügyi intézetbe történő szállítását a beutalt személynek, ezért indokolt volt a helyszínen maradásuk, amíg nem tisztázódott a panaszos nagymamájának beszámíthatósága, illetve nyilatkozattételi képessége.

A fentiekre tekintettel a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

V/2. A telefon használatának korlátozása

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése szerint „A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”

Az Rtv. 17. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „A rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok

sérthetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.”

Az Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint „A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.”

A panaszos beadványában arra hivatkozik, hogy az intézkedés alatt korlátozták a telefon használatát, nem volt lehetősége felhívni a feleségét.

A rendőri jelentés tartalma szerint a rendőri intézkedés során a panaszos a gipszelőben elhelyezett ágyra leült és a nála lévő mobiltelefonnal „videózni kezdte”, hogy a nagymamája milyen kijelentéseket tesz a rendőrség irányába, ezt követően érkeztek meg az Országos Mentőszolgálat munkatársai, akik megkérték a panaszost, hogy hagyja abba a videó felvétel készítését, mert cselekményével akadályozza az orvosi ellátást, mivel dönteniük kellett a beszámíthatóságról és a vizsgálatot csak nyugodt és befolyástól mentes környezetben lehet elvégezni. Ezt követően szólította fel az intézkedő rendőr a panaszost, hogy a cselekményét fejezze be, ne akadályozza az orvosi ellátást, valamint a rendőri intézkedést. A panaszos ezen felszólításnak nem tett eleget, ezért a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával ismételt fel lett szólítva, amelynek már eleget tett leállította felvételt és eltette a telefonját.

Ezt követően az OMSZ munkatársai azt az információt kapták a kezelőorvostól, az érintett személy életveszélyes állapotban van, ezért őt kórházba kell szállítani, amikor ezt a tényt közölték, a panaszos olyan kijelentést tett, hogy „nem fogják maguk sehová vinni a nagymamám, mert ő lemond az ellátásról, neki ehhez joga van”. Ezt követően elővette a telefonját és hívást kezdeményezett, miközben felállt az ágyról és azt mondta „ezt úgysem veszed el tőlem”. Ekkor az intézkedő rendőr közölte vele, mivel rendőri intézkedés alatt áll ne telefonáljon, amelyre azt válaszolta a panaszos „ezt szabad nekem”. A rendőr kérdésére, hogy kivel telefonál, a panaszos azt válaszolta „semmi köze”. Ezek után ismételt fel lett szólítva, hogy fejezze be a cselekményét, de az eredményre nem vezetett. A panaszos ezen cselekményével a jogszerű rendőri intézkedést, valamint az orvosi ellátást is akadályozta illetve zavarta, valamint a telefonhívásával veszélyeztette az intézkedés biztonságos végrehajtását. Ezek után került sor a kényszerítő eszköz alkalmazására.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a panaszost a helyszínen igazoltatták, ezzel rendőri intézkedés alá vonták, amelynek a tartama alatt, az OMSZ munkatársai felszólították a telefon használatának mellőzésére, mivel akadályozta az orvosi ellátást ezen kérésnek szerzett érvényt a rendőr amikor többször felszólította a panaszost a cselekménye abbahagyására. A panaszos első alkalommal engedelmeskedett és eltette a telefont, azonban amikor újra használta a telefont a rendőr többszöri felszólítására sem fejezte be a cselekményét. A jogszabályi előírásnak megfelelően az intézkedés alatt, amennyiben a rendőr úgy ítéli meg, hogy a jogszerű intézkedés másként nem biztosítható, a tulajdonhoz való jogot korlátozhatja.

A fentiekre tekintettel a rendőri jelentés közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál a rendőri jelentésekben foglaltakat vettem alapul, ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

IV/3. A kényszerítő eszköz használata „és módja”

Az Rtv. 37. §-a szerint „A rendőr az önvészélyes állapot vagy a személyeket, illetőleg az anyagi javakat közvetlenül fenyegető veszélyhelyzet megszüntetése, továbbá az államhatár védelme érdekében

b) intézkedik az önmagát vagy más veszélyeztető állapotban lévő személy orvosi vizsgálatára, és közreműködik az egészségügyi intézetbe történő szállításában;”

Az Rtv. 47. §-a szerint „A rendőr - intézkedése során - az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszer) alkalmazhat.”

Az Rtv. 48. §-a alapján „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy a) önkárosításának megakadályozására, b) támadásának megakadályozására, c) szökésének megakadályozására, d) ellenszegülésének megtörésére.”

A szolgálati szabályzat 40. § (1) bekezdése szerint „A megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erő kifejtéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható.”

A szolgálati szabályzat 41. § (1) bekezdése szerint „Bilincs alkalmazása, az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben különösen azzal szemben indokolt

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

d) akinek a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése testi kényszerrel nem törhető meg,”

(4) bekezdése szerint „A bilincselés módjai:

b) kezek előre vagy hátra bilincselése,”

A panaszos elmondása szerint, mivel már este hét óra elmúlt, fel akarta hívni a feleségét, hogy nem fog időben hazaérni a kisfia fürdetésére, ezt közölte a rendőrökkel is azonban azt mondták neki, hogy nem telefonálhat, mert azzal szabálysértést követ el. A panaszos kérdezte, hogy milyen szabálysértést, mert ilyenről nem hallott, mindeközben a felszólítás ellenére tárcsázott, amikor négy rendőr „rávetette magát” és hátra bilincselték a kezét. Továbbá sérelmezte, hogy a bilincselést követően megszegyenítő módon közterületen vezették végig és nem lifttel szállították.

A Panasztestület megállapította, hogy fennállt a kényszerítőeszköz alkalmazhatóságának a jogalapja, ugyanakkor sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő joga, amiért a rendőrök nem tartották be a fokozatosság elvét és azonnal bilincset alkalmaztak a panaszossal szemben.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett megállapítással az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

Az elfogás végrehajtásáról szóló rendőri jelentésben foglaltak szerint a panaszossal szemben az Rtv. 48. § d) pontjai alapján figyelmeztetést követően bilincs alkalmazására került sor, amely kényszerítőeszköz *-n * órától * óráig került alkalmazásra.

Ezzel kapcsolatban az intézkedő rendőr a jelentésében a bilincselés előzményeként előadta, hogy a panaszos az intézkedés során mobiltelefonját elővette és „videózni kezdte”, hogy a nagymamája milyen kijelentéseket tesz irányukba, ezt követően a kiérkező mentőápolók megkérték a panaszost, hogy hagyja abba a videó felvétel készítését, mert cselekményével akadályozza az orvosi ellátást, mivel dönteniük kellett a beszámíthatóságáról és a vizsgálatot csak nyugodt és befolyástól mentes környezetben lehet elvégezni. A mentőápolók kérését követően a rendőr az előállítás és a kényszerítőeszköz kilátásba helyezésével felszólította a panaszost, hogy a cselekményét fejezze be, ne akadályozza az orvosi ellátást, valamint a rendőri intézkedést. A panaszos ezen felszólításnak nem tett eleget, ezért a „törvény nevében” szavak előrebocsátásával ismételtelen fel lett szólítva, amelynek már eleget tett, leállította felvételt és eltette a telefonját.

Ezt követően az OMSZ munkatársai azt az információt kapták a kezelőorvostól, hogy említett személy életveszélyes állapotban van, ezért őt kórházba kell szállítani, amikor ezt a tényt közölték, a panaszos olyan kijelentést tett, hogy „nem fogják maguk sehová vinni a nagymamám, mert ő lemond az ellátásról, neki ehhez joga van”. Ezt követően elővette a telefonját és hívást kezdeményezett, miközben felállt az ágyról és azt mondta „ezt úgysem veszed el tőlem”. Ekkor az intézkedő rendőr közölte vele, mivel rendőri intézkedés alatt áll ne telefonáljon, amelyre azt válaszolta a panaszos „ezt szabad nekem”. A rendőr kérdésére, hogy kivel telefonál, a panaszos azt válaszolta „semmi köze”. Ezek után ismételtelen fel lett szólítva, hogy fejezze be a cselekményét, de az eredményre nem vezetett. Mivel ezen cselekményével a panaszos a jogszerű rendőri intézkedést, valamint az orvosi ellátást is akadályozta illetve zavarta, továbbá telefonhívásával veszélyeztette az intézkedés biztonságos végrehajtását, ezért az egyik intézkedő rendőr a bal karját megfogta, majd karfeszítés módszerével hátra helyzetbe feszítette, amely során a panaszos szabadulni akart, ezért a másik intézkedő rendőr a panaszos jobb karját hátra helyzetbe feszítette, ezzel koordinálták a panaszos mozdulatát, ezt követően a harmadik rendőr ráhelyezte a csuklójára a bilincset.

A szakmai állásfoglalás tartalma szerint a panaszos már a rendőri intézkedés alapjául szolgáló cselekmény során is agresszív módon viselkedett a kezelőorvossal, valamint a vele szemben intézkedő rendőrökkel szemben is, amely miatt egyidejűleg került sor testi kényszer és bilincs alkalmazására.

Ebben az esetben a rendőrnek azt kellett megoldania, hogy a rendőri intézkedés – amelybe beletartozott a Rendőrkapitányságba történő beszállítás is – biztonságosan legyen végrehajtható. Ezt önmagában a testi kényszer alkalmazásával a rendőr nem tudta volna elérni, mivel a testi kényszer alkalmazásához a rendőr folyamatos szoros fizikai kontaktusa lett volna szükséges, amely a szolgálati gépjárműben történő utazás során nyilvánvalóan nem megoldható. Ebben az esetben a panaszos viselkedésének kontrollálását csak olyan kényszerítő eszköz alkalmazása biztosíthatta, amely alkalmazásánál a folyamatos rendőri jelenlét nem szükséges, ez a kényszerítő eszköz pedig a bilincs.

A bilincselést követően a panaszost a rendelőintézetben a lépcsőn keresztül kísérték ki az utcára és ültették be szolgálati gépjárműbe. A rendőri jelentések szerint a lift nem tette lehetővé a biztonságos kísérést.

A rendőri intézkedések jelentős része közterületen történik így elkerülhetetlen, hogy intézkedéseknek szemtanúi legyenek, ez akár megalázó is lehet, mint ahogy ezt a panaszos érezte, valamint beadványában jelezte is, ugyanakkor semmi nem utalt arra, hogy ezt a panaszos az intézkedés során jelezte volna.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy a panaszos az intézkedő rendőri utasításnak nem engedelmeskedett többszöri felszólításra sem, már az intézkedés megkezdésétől ingerülten, agresszívan viselkedett, majd a kényszerítőeszköz alkalmazás során fizikai ellenállást is tanúsított, ezt támasztja alá az tény is – a panaszosi állítással szemben, miszerint négy rendőr vetette rá magát –, hogy csak három rendőr tudta végrehajtani a bilincselést.

A rendőr jogszabályi felhatalmazás alapján jogszerűen használta a kényszerítő eszközt.

A Pp. 195. § (1) bekezdése értelmében a rendőri jelentés közokiratnak minősül, amely szerint a jelentésben foglaltak teljes mértékben – az ellenkező bizonyításáig – bizonyítják az abban foglaltakat. Figyelembe véve a rendőri jelentés közokirati jellegét, ezért a bizonyítékok értékelése során a rendőri jelentésben foglaltakat fogadtam el a döntéshozatal alapjául, miszerint a panaszosnak az intézkedés során tanúsított viselkedésére, hangulatváltozásaira és az intézkedéssel szembeni engedetlensége a bilincs – mint a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülése megtörésére szolgáló kényszerítő eszköz – alkalmazása jogszerű és indokolt volt.

Az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolás szerint a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz. Ennélfogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyományaként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

E törvényi rendelkezések nem csak a rendőr által alkalmazható „kényszer” maximumát, de minimumát is előírják, mégpedig oly módon, hogy a rendőr olyan fokú kényszert kell, hogy alkalmazzon, amely megfelelő biztonságot fog nyújtani az intézkedés jövőbeni része során is. Ez az előírás az intézkedő rendőrtől azt követeli meg, hogy a panaszos jövőbeni magatartására vonatkozóan vonjon le megbízható következtetéseket. E következtetést a rendőr a helyszínen a jövőre vonatkozóan nem végezheti el „patikamérleg”. Számtalan példa mutatta már, hogy a rendőr olykor „alábecsüli” a szükséges intézkedés mértékét. Ezek következménye „jobb esetben mindössze” szökés, rosszabb esetben önkárosítás, súlyos sérülés, lőfegyverhasználat lett. A rendőrtől a törvényalkotó elvárja, hogy az intézkedése során ilyen esetek ne következheszenek be.

Fontos hangsúlyozni azt a tényt is, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz „pozitív hatását”, azaz a megelőzött további jogsértő cselekményt – megtörténtük hiányában – igazolni, bizonyítani nem lehet sem az intézkedés korai szakaszában, a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően a helyszínen, sem azt követően hatósági, vagy bírósági eljárásban.

A jogalkotó ezért a mérlegelésnek „tágabb kört enged” amikor azt írja elő, hogy a rendőri intézkedés csak „nyilvánvalóan aránytalan” hátrányt nem okozhat az intézkedés alá vont személynek.

A két vizsgálandó kényszerítő eszköz (testi kényszer, bilincs) között jogalkotói jogértelmezés nem tett különbséget súlyuknál fogva sem az Rtv-ben, sem az intézkedés idején hatályban volt más jogszabályban.

Jogalkotói iránymutatás hiányában a hatóság jogalkalmazói tevékenysége során ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a testi kényszer és a bilincs között fennáll-e „nyilvánvaló” és szignifikáns különbség a tekintetben, hogy mekkora hátrányt okoz.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, mely ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés, földre fektetés) révén képes lehet megtörni az elszenvedőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincselte személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

A testi kényszer alkalmazásával szembeni ellenszegülés esetén maga a testi kényszer hámsérülést, vagy ennél súlyosabb sérülést (ízületi, vagy csontsérülést) is okozhat. A bilincs szabályszerűen felhelyezve további ellenszegülés (a kezek szétfeszítése) esetén szorosabbá válva jellemzően hámsérülést okoz.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem túlnyomórészt a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel, vagy más módon kivitelezett megfogással történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbébe.

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés d) pontja értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva, kiegészítve a

további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet.

Ezért – a már fent is kifejtettek szerint – az Rtv. rendelkezése értelmében a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása, kiegészítése céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszeret a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a helyszíntől eltávolítva, a Rendőrkapitányság területére kísérik, kizárva, minimálisra csökkentve a további jogsértő cselekmény elkövetésének a lehetőségét.

Megállapítottam, hogy a bilincselés és a testi kényszer között nyilvánvaló különbség a korlátozás azaz „hátrány okozás” mértékében nem állapítható meg, sőt a bilincselés a testi kényszerrel szemben csak a karok mozgását akadályozza legfeljebb azonos sérülés veszélye mellett. Ezért a rendőr az Rtv. 15. §-ában foglalt nyilvánvaló hátrányokozás tilalmát nem szegte meg, hiszen úgy a jogszabályi környezetből, mint a tényszerű összehasonlításából nem következik nyilvánvaló különbség a két kényszerítő eszköz között, azaz intézkedése az Rtv. 48. § d) pontja alapján a bilincselés tekintetében is arányos volt.

A leírtak alapján a panasz e tekintetben alaptalan.

IV/4. Az előállítás jogalapja

Az Rtv. 15. § (1) bekezdése alapján *„A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával.”*

(2) bekezdés szerint *„Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.”*

Az Rtv. 19. § (1) bekezdése szerint *„A jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek - ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik - mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható.”*

(2) bekezdés szerint *„A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén az e törvényben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.”*

Az Rtv. 33. § (1) bekezdése szerint *„A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt,*

a) akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek;”

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja szerint *„aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani;”*

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése alapján „*A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.*”

A panaszos az előállítást jogtalannak tartotta és ezt a beadványában sérelmezte.

A Panasztestület álláspontja szerint, amennyiben fenn is állt az előállítás jogalapja, az előállítás akkor sem felelt meg az arányosság követelményének, amely alapján sérült a panaszos személyi szabadsághoz való joga.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

A szakmai állásfoglalásban foglaltak szerint a rendőr a helyszínen úgy ítélte meg, hogy a panaszos cselekménye garázdaság bűncselekményét valósította meg – rendelő ajtaját belökte, ezzel kárt okozott az ott dolgozók jelenlétében – így a tettenérés törvényi feltételei fennálltak. Ebben az esetben az előállítás kötelező, a rendőrnek nincs mérlegelési lehetősége. Önmagában az, hogy az előállítást követően eljárási cselekmény nem került lefolytatásra, illetőleg az ügyben a későbbiekben döntésre jogosult a megállapítottakat akként értékelte, hogy a garázdaság történeti tényállását kimerítő cselekmény – tekintettel a személyes indítékra – bűncselekmény elkövetésére nem alkalmas, utólag az intézkedést nem teszi jogszerűtlenné.

Az elfogás végrehajtásáról szóló jelentésben foglaltak szerint az intézkedő rendőr *-n * órákor vonta intézkedés alá a panaszost, majd az intézkedés keretében bűncselekmény elkövetése miatt elfogta és előállította a Rendőrkapitányságra. Ezt követően * órákor sérülés és panaszmentesen átadta készenléti csoportvezetőnek (a továbbiakban: kcsv.).

Az állásfoglalásban foglaltak szerint a panaszos a Rendőrkapitányságra történő előállítását követően az előállító helyiségbe történő elhelyezésével kapcsolatosan a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta, ezt a ténytet támogatja alá – „*NYILATKOZAT az előállított/elővezetett személy előállító helyiségben történő elhelyezéséről a szóbeli tájékoztatás megtörténtéről, hozzátartozó, egyéb személy értesítéséről és írásos tájékoztató átvételéről*” – (a továbbiakban: Nyilatkozat) szóló irat, amelyet a panaszos aláírásával hitelesített.

Ezt követően kitöltötték az előállítással kapcsolatos dokumentációt, bevezették a panaszos adatait a nyilvántartásokba, ezután került sor a kényszerintézkedésről szóló rendőri jelentés rögzítésére, valamint a cselekmény minősítésében történő döntésre is. Az intézkedésről készült rendőri jelentés elkészítését követően a parancsnoknak vizsgálatot kellett folytatnia tekintetben, hogy az intézkedés jogszerű, szakszerű és arányos volt-e.

A kcsv. informálódását követően, mivel bűncselekmény alapos gyanúja nem merült fel a panaszossal kapcsolatban az előállító helyiségből szabadítására került sor * órákor, ekkor a panaszos távozott a Rendőrkapitányság épületéből.

Büntetőeljárást nem kezdeményeztek a panaszossal szemben. A Rendőrkapitányságon * garázdaság vétsége miatt ismeretlen tettes ellen indult eljárásban tanúként került kihallgatásra.

Szabálysértési eljárás indult a panaszos ellen a szabálysértési feljelentés – jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség – alapján, amely illetékesség végett a * Rendőrkapitányságra került áttételre.

E sérelemmel kapcsolatosan megállapítható, hogy a tettenért panaszos előállításának foganasítása jogszabályon alapult ezért a panasz e tekintetben alaptalan.

IV/5. Értesítés elmaradása hozzátartozója és ügyvédje tekintetében

Az Rtv. 18. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „*A fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.*”

A panaszos beadványában úgy nyilatkozott, hogy kérése ellenére nem értesítették a hozzátartozóját.

A állásfoglalásban foglaltak szerint a panaszos a Rendőrkapitányságra történő előállítását követően az előállító helyiségbe történő elhelyezésével kapcsolatosan a jogairól és kötelezettségeiről szóló írásos tájékoztatást megkapta, ezt a tényt támasztja alá a Nyilatkozat, amelyet a panaszos aláírásával hitelesített. A panaszos a nyomtatványon felesége értesítését kérte, ez nem történt meg, amelynek oka, hogy az előállító helyiségben lévő ő a kcsv-t arról tájékoztatta, hogy már nem a felesége, hanem az ügyvédje értesítését kérte a panaszos. A kcsv. informálódását követően, mivel bűncselekmény alapos gyanúja nem merült fel a panaszossal kapcsolatban az előállító helyiségből szabadítására került sor, amelynek során tájékoztatták, hogy az általa megjelölt hozzátartozó nem került értesítésre, amelyet a panaszos tudomásul vett. A kcsv. a panaszost tájékoztatta, hogy amennyiben szabadítását követően kéri felhívja az általa megjelölt személyt, de ezzel a lehetőséggel szabadítását követően nem élt a panaszos.

Jelen esetben az előállítás rövid időtartamára tekintettel nem történt meg a hozzátartozó kiértesítése. Itt jegyzendő meg, hogy a hozzátartozó kiértesítésére a jogszabályi hivatkozás időkorlátot nem határoz meg, csak fiatalkorú és gondnokolt esetében. A panaszos – intézkedésnél jelenlévő – családtagjai tudtával került előállításra a Rendőrkapitányságra, így ők értesíthették a panaszos feleségét.

A rendőri jelentés tartalma szerint a panaszos az ügyvédje kiértesítését kérte, de tekintettel arra, hogy szabadították, ettől a kérésétől eltekintett.

A fentiekben kifejtettek alapján a panasz alaptalan.

IV/6. Tájékoztatás elmaradása az intézkedés, valamint hozzátartozója egészségi állapot kapcsán

Az Rtv 2. § (1) bekezdésben foglaltak szerint „*A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben,*

felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

Az Rtv. 24. § (1) bekezdése szerint „A rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáférőknek a tőle elvárható felvilágosítást megadni.”

A panaszos beadványában sérelmezte, hogy a rendőrség nem tájékoztatta az intézkedés kapcsán, illetve csak a kiengedésekor adott neki tájékoztatást a nagymamája állapotáról, hogy jól van és otthon van.

A Panasztestület álláspontja szerint sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga a tájékoztatás elmaradása miatt.

A Panasztestület állásfoglalásában kifejtett fenti megállapításával az alábbi indokok alapján nem értek egyet.

A rendőri jelentésekben foglaltak szerint a panaszost a helyszínen igazoltatták, ezzel rendőri intézkedés alá vonták, a helyszínen meghallgatták és tájékoztatták az eljárásról, továbbá megtörtént a tájékoztatása az előállítás során is.

Az állásfoglalásban foglaltak szerint a panaszos valóban nem kapott felvilágosítást a nagymamája állapotáról, mivel ezen tájékoztatás nem tartozik a rendőrség hatáskörébe, figyelemmel arra is, hogy az egészségügyi adatok kezelésére – beleértve annak visszautasítására vonatkozó nyilatkozatot is – a rendőrség jogszabályi felhatalmazással nem rendelkezik, továbbá a hatóságnak sem volt tudomása a nagymama állapotáról.

A fentiekre tekintettel, mivel a rendőrségnek nem volt olyan kötelezettsége, hogy a panaszos hozzátartozójának egészségügyi állapotáról felvilágosítást adjon így a panasz e tekintetben alaptalan.

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

A határozat az alábbi jogszabályokon alapul:

- a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 195. § (1) bekezdés, 330. § (2) bekezdés;
- a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 100. § (1) bekezdés e) pontja, 109. § (1) bekezdés a) pontja, 50. § (1) bekezdés;
- a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 92. § (1) bekezdés, 93/A. (7), (9) bekezdés, 13. § (1) bekezdés, 15. § (1) bekezdés, 19. § (1) bekezdés, 24. § (1) bekezdés, 33. § (1), (2) bekezdés f) pontja, (3) bekezdés, 20. § (2) bekezdés, 17. § (1) bekezdés, 18. § (1) bekezdés, 2. § (1) bekezdés, 37. §, 47. §, 48. §,
- a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 8. § (1) bekezdés, 9. § (1) bekezdés, 40. § (1) bekezdés, 41. § bekezdés.

Budapest, 2016. január 11.

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos**